

СИМОН ПЕТЛЮРА

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ

„Не забуваймо про меч. Учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про відживлення нацією моральних елементів її буття — творчої любови до Батьківщини сторожності до ворога“

С. Петлюра

С и м о н · П е т л ю р а
(22. 5. 1879 — 25. 5. 1926)

25 травня 1926 року на вулиці Парижу серед білого дня жид Шварцбарт шістьма пострілами з револьвера вбив Симона Петлюру — Голову Директорії Української Народньої Республіки і Головного Отамана Пі Війська.

Ким і для чого був доконаний акт цього підлого й підступного вбивства?

Національно-визвольна боротьба українського народу завершилась у 1917-20 роках відродженням суверенної Української Держави.

Хай у цій боротьбі ми зазнали великих невдач, хай наші змагання на початку були отруєні чужими й ворожими нашому народові ідеями інтернаціоналізму й клясової ворожнечі, але національний геній, всупереч цьому, стихійно здійснював максимум національних цілей і в кривавій боротьбі завойовував свою суверенну державу.

Симон Петлюра очолював той національний змаг.

В процесі революції він поступово звільняється від фатального обтяження української національно-визвольної боротьби чужими й ворожими ідеями. Виходить із скаду членів

проводу українських соціал-демократів і шукає всеукраїнської національно-політичної консолідації. Напочатку його намагання зазнають невдач, бо соціалістичні угруповання в масі своїй еволюціонували до більшевизму й комунізму, а інші відійшли в нейтральний стан.

Не соціалістичні сили, зражені соціалізацією селянської землі й іншими соціалістичними експериментами Центральної Ради і Директорії, зайняли вичікуюче становище, часто об'єднуючись з московськими реставраційними силами.

Підсичувана з зовні внутрішня диверсія довершувала важкий стан української нації.

В цих умовах особа й ім'я Симона Петлюри стають символом боротьби за Самостійність і Волю України, стає об'єднуючим осередком концентрації національної стихії.

Симонові Петлюрі треба було пройти разом із народом тяжкі випробування, щоб стати на чолі цього велетенського змагання.

В часи визвольних змагань Симон Петлюра заповідав:

„Війна найбільше творчий в житті народів чинник, що за його допомогою організуються нації в держави, досягають тривалої суверенності, увіходять в силу й переходять через свою життєздатність“...

„Не забуваймо про меч. Учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нацією моральних елементів її буття — творчої любови до батьківщини, сторожкості до ворога“.

Симон Петлюра оцінюючи пройдений шлях кривавої боротьби нації незадовго до своєї смерти, як полум'яний патріот і чесний політик, звертаючись до еміграції каже:

„Коли хтось серед сучасної української еміграції повернувся б до рідного краю із старими збанкрутованими... методами будівництва нашої держави, той замість будувати, зруйнував би її знову... ослаблюючи творчі стремління народу“.

Іменем Петлюри перекреслено все дореволюційне ліберально-романтичне й утопічно-всесвітнянське українство. Він став наріжним каменем, з якого українська нація почала жити й боротись як суверенний історичний чинник.

Це добре розуміли наші вороги, що устами яничара Чубаря — голови Ради народніх комісарів УССР в часи НЕП'у заявляли:

„У нас ще й досі є люди, що схиляються до петлюрівщини. . . вони називають себе оборонцями національної республіки, ніби незалежної від Росії, а на ділі незалежної від диктатури пролетаріату. . . Є й досі чимало української інтелігенції, діячів у колах українського суспільства, кооперації тощо, які вважають, що шлях відбудови українського господарства, шлях забезпечення усіх вимог трудящих мас на Україні йде тільки через спілку з сучасною західноєвропейською культурою, тільки через спілку УССР із західноєвропейськими державами. Ось куди вони тягнуть. . .“

Яничар Чубар, говорячи про сенс історичних подій, зв'язаних з іменем Симона Петлюри, підтасовує до цього узалежнення України від західного світу, закидаючи „петлюрівщині“ „затягнення України в ярмо західноєвропейських держав“.

Наслідуючи Чубарів, сучасні Хрущови теж паплюжат українських націоналістів, намага-

ючись скомпромітувати в очах українського народу нашу національно-визвольну боротьбу. Але брехня має короткі ноги. Тому Москва намагається здискредитувати й політично умертвити ім'я Симона Петлюри і українську національно-визвольну боротьбу не тільки на Україні, а й на заході, до якого за Чубарем „тягнеться“ Україна.

Для цього Кремль руками жида Шварцбарта вбиває Симона Петлюру, а в інсценізованому процесі проти вбивці намагається зробити з Голови Української Держави погромника, а українську національно-визвольну боротьбу 1917-20 років представити бандитизмом.

Комуністи адвокати Торез, Лекаш, (жиди) та інші оборонці вбивці Шварцбарта за допомогою большевицької Москви на паризькому процесі „доводять“ цю підлу провокацію проти цілого українського народу. А яничари Любченки, Хвилі, Затонські й Микитенки, дириговані також з Кремля, кричать на Україні, що Петлюра зраджує український народ капіталістичним державам.

Така була подвійна гра Москви проти України.

Європа в 1926 році на паризькому процесі підтримала „гуманних“ Торезів і Лекашів — адвокатів Москви, — і за це платить дорогою ціною донині.

Евген Коновалець
(1891 — 1938)

23 травня 1938 року на вулиці Роттердаму в Голляндії пекельною машиною вбито Євгена Коновальця — одного з командувачів військ Української Держави часів 1917-20 років, організатора й провідника Української Військової Організації (УВО) і Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Друга світова війна почалася в час убивства провідника українських націоналістів полк. Євгена Коновальця. „Велика політика“ датує початок II світової війни Мюнхенською капітуляцією 1938 року.

Від цього справжній хід подій не змінюється, а полягає в тому, що Москва й Берлін були зацікавлені, щоб через убивство Євгена Коновальця обезголовити в майбутній війні український революційний рух.

Сл. пам'яті полк. Євген Коновалець був один із тих, що пройшов усю величну путь української національно-визвольної революції 1917-20 років як її солдат і полководець. Він більше ніж хто інший виніс з неї переконання того, що „тільки меч, тільки повна перемога

над гнобителем або абсолютна проти нього непримиренність дають запоруку здобуття волі“ (Липинський).

Ще на Україні пожежами повстань догорала велика збройна боротьба нації (1920-1923 роки), а полковник Євген Коновалець всю силу українського національно-визвольного фронту перебудовує на нових ідеологічних і організаційних засадах, що мають забезпечити продовження визвольної боротьби в нових умовах чужого (московського і польського) поневолення.

Полковник Євген Коновалець в двадцятих роках підготовляє і створює Українську Військову Організацію (УВО).

В основу своєї діяльності УВО кладе постулати, що їх винесено з поразки 1917-1920 років і які зформулював Симон Петлюра:

„Тільки меч і непереможна воля нації до перемоги принесуть побіду“

Ідеї УВО охоплюють політичну діяльність всієї нації на Україні, в Європі в усіх місцях, де закинуто український народ. УВО стає всеобіймаючим і організуючим чинником національно-визвольної боротьби.

З часом УВО під керівництвом полк. Євгена Коновальця перетворюється в Організацію Українських Націоналістів (ОУН) провідником якої Євген Коновалець незмінно перебував до дня своєї смерти.

Організація Українських Націоналістів являла собою вищу стадію політичної організації в порівнянні з 1917-20 роками.

Заходи ворогів щодо поборювання українського націоналізму на Україні і за кордоном перед 1938 роком досягли найбільшої сили.

Московський наступ на український націоналізм в УСРСР у 1937 році завершився страшним терором („єжовщина“) проти українського народу. За кордоном московський терор був у першу чергу спрямований проти ОУН та її провідників.

Жертвою його і впав полк. Євген Коновалець.

Агенти Кремля вбили провідника українського народу, але не вбили української національної революції.

**„Шлях до Львова йде через
Київ“**

Є. Коновалець

Могила Євгена Коновальця в Роттердамі.

Безкоштовно

Т П Н — О У Н